

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 89.034 van 18 juli 2000

A. 75.143/VIII-329

In zake : **THIBAUT** Edouard,

Paul Deschanellaan 177, bus 3
1030 Brussel,

tegen :

de Franse Gemeenschap,
vertegenwoordigd door haar Regering,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Marc UYTENDAELE, advocaat,
Kapitein Crespelstraat 2-4
1050 Brussel.

Tussenkomende partij :

RUHL Christine,
Keizer Karelstraat 17
1000 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIIIe KAMER,

Gezien het op 29 juli 1997 ingediende verzoekschrift, waarbij Edouard THIBAUT de nietigverklaring vordert van het besluit van de Franse Gemeenschapsregering van 14 februari 1997 waarbij Christine RUHL op 1 januari 1997 tot directeur, “categorie administratief”, wordt benoemd;

Gezien het op 6 december 1997 ingediende verzoekschrift, waarbij Christine RUHL vraagt als tussenkomende partij te mogen optreden;

Gelet op de beschikking van 16 december 1997 waarbij deze tussenkomst wordt toegestaan;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer LOMBAERT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 11 januari 2000 waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 29 mei 2000, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 23 juni 2000;

Gehoord het verslag van Mevr. GEHLEN, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, van Mr. UYTTENDAELE, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt, en van Mw. RUHL, tussenkomende partij;

Gehoord het advies van de heer LOMBAERT, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende gegevens dienstig zijn voor het onderzoek van het geding :

1. Verzoeker en de tussenkomende partij zijn personeelslid van de verwerende partij.

2. Van 1 november 1993 tot 1 september 1997 heeft verzoeker, die de graad van adjunct-adviseur bekleedde, het hoger ambt van adviseur-hoofd van dienst en vervolgens van directeur uitgeoefend bij het directoraat-generaal Hoger Onderwijs en Wetenschappelijk Onderzoek van het Ministerie van Onderwijs, Onderzoek en Vorming van de verwerende partij. De partijen wijzen erop dat tijdens een lange periode gewerkt is met hogere ambten wegens een bevorderingsstop

waartoe besloten was ten gevolge van de geplande samensmelting van de twee ministeries van de verwerende partij.

3. Artikel 123 van het besluit van de Franse Gemeenschapsregering houdende het statuut van de ambtenaren van de Diensten van de Regering van de Franse Gemeenschap, dat op 1 september 1996 in werking getreden is, bepaalt het volgende :

“ De uiterlijk op de datum van 31 augustus 1996 aan de gang zijnde bevorderingsprocedures worden voortgezet bij toepassing van de bepalingen die voor die datum geldig waren.

De op het einde van één van de in vorig lid bedoelde procedures bevorderde ambtenaren worden rechtstreeks benoemd in de graad die in bijlage II voorkomt, naast de graad waarvoor zij zich kandidaat voor de bevordering hebben gesteld”.

4. Op 31 juli 1996 is binnen de diensten van de verwerende partij een bericht van vacantverklaring en een oproep tot gegadigden verspreid voor "een betrekking van directeur of van adviseur-hoofd van dienst of adviseur bij het directoraat-generaal Hoger Onderwijs en Wetenschappelijk Onderzoek - dienst Inrichtingen van het Hoger Niet-universitair onderwijs, gesubsidieerd door de Franse Gemeenschap". Het gaat om de betrekking die verzoeker als hoger ambt vervulde.

5. Op 11 september 1996 heeft de directieraad de kandidaturen voor deze bevordering onderzocht, waaronder die van verzoeker en van de tussenkomende partij. Hij heeft de tussenkomende partij als eerste en verzoeker als tweede gerangschikt, samen met Jeannine DE CUYPER, om de volgende redenen :

" Overwegende dat Mw. Christine RUHL bij het begin van haar loopbaan gedurende 7 jaar het ambt van lerares algemene vakken in het middelbaar onderwijs heeft waargenomen; dat ze vervolgens begonnen is aan een administratieve loopbaan bij de ministeries (Tewerkstelling en Arbeid, Dienst voor Jeugdbescherming”, personeelsbeheer, organisatie van de opleidingen, examencommissies, hoger onderwijs, enz.); dat haar capaciteiten in hoofdzaak beantwoorden aan de criteria die vastgesteld zijn voor het profiel van de betrekking die ze ambieert; dat ze immers een grondige kennis heeft van onderwijsaangelegenheden; dat ze bovendien, toen ze belast was met het secretariaat van de commissie DE BONDT, de complexiteit van de dossiers van het onderwijzend personeel heeft kunnen onderkennen en zich heeft kunnen toeleggen op de algemene regelgeving inzake het hoger onderwijs; dat ze bij het leiden van de centrale examencommissies van het hoger onderwijs de gelegenheid heeft gehad haar organisatievermogen en bekwaamheid om leiding te geven, haar nauwgezetheid en haar zin voor follow-up te doen gelden in de contacten, zowel met de leraren-examinatoren als met de examinandi en de directies van de inrichtingen; dat ze genooddaakt is geweest zich vertrouwd te maken met tekstverwerking voor correspondentie, waarvan het werkaanbod steeds overvloediger wordt, en aan te tonen dat ze in staat was ingewikkelde administratieve documenten op te stellen en daarbij een correcte taal te gebruiken; dat ze van al deze kwaliteiten blijk heeft gegeven onder meer tijdens voorbereidende vergaderingen, in werkgroepen van de Franse Gemeenschap, bij de uitvoering van Europese documentatieprogramma's (Eurydice, Eudised van

1989 tot 1991), de coördinatie van de vijf OSE-centra (Ordinateur au Service de l'Enseignement) van de universiteiten (tot voldoening van de leraren-promotoren) en het beheer van de INTERREG-programma's van de Europese Commissie, onder de bescherming van het Commissariaat-generaal voor de internationale betrekkingen, toevertrouwd aan de universiteiten;

Overwegende dat mevrouw RUHL derhalve van alle kandidaten het best voorbereid is om de genoemde betrekking uit te oefenen,

Overwegende dat de heer Edouard THIBAUT een ambtenaar is die in staat is tot voldoening van allen en op bepaalde ogenblikken en in bepaalde omstandigheden met plezier en enthousiasme een dienst te leiden, maar soms geneigd is het niveau en het gebied van zijn bevoegdheid te overschrijden; dat hij onbetwistbaar voldoet aan alle criteria die vastgesteld zijn voor het profiel van de te verlenen betrekking; dat hij sinds januari 1996 onafgebroken blijkt heeft gegeven van onbetwistbare kwaliteiten, zowel wat zijn werk als wat zijn competentie betreft, bij de voorbereiding van de decreten en besluiten betreffende de invoering van de hogescholen; dat hij een van de meest geschikte ambtenaren is om deze hervorming tot stand te brengen en met recht aanspraak kan maken op de leiding van een dienst voor personeelsleden van het hoger onderwijs;

Overwegende dat mevrouw Jeannine DE CUYPER een zeer waardevol ambtenaar is; dat ze bij het directoraat-generaal Secundair Onderwijs belast is met het toezicht op de toepassing van de onderwijsopties en begeleidingsnormen, die ze perfect kent; dat ze de vigerende regelgevingen in haar bevoegdheidsgebied beheerst; dat ze zin voor verantwoordelijkheid en gevoel voor arbeidsorganisatie heeft; dat ze, wat moderne beheersprocedures betreft, waarbij inzonderheid gebruik wordt gemaakt van de informatica, blijkt geeft van openheid met het oog op informatie en vorming; dat ze blijkt geeft van zin voor initiatief en grote menselijke en professionele kwaliteiten bezit;

Overwegende dat de heer THIBAUT en Mevrouw DE CUYPER goed, maar minder goed dan Mevrouw RUHL, voorbereid zijn om de voornoemde betrekking uit te oefenen; ze zijn wel beter voorbereid dan de andere kandidaten".

6. Op 22 september 1996 heeft verzoeker bezwaar ingediend tegen de rangschikking die de directieraad had opgemaakt en heeft hij gevraagd te worden gehoord.

Op 8 oktober 1996 heeft de directieraad verzoeker gehoord en heeft hij beslist de rangschikking niet te wijzigen.

7. In de maand december 1996 is bij dienstnota de bevordering van de tussenkomende partij "op de datum van 10 december 1996" aangekondigd. Ze is, in werkelijkheid, bevorderd tot directeur, "categorie administratief", bij besluit van de Franse Gemeenschapsregering van 14 februari 1997, dat op 1 januari 1997 in werking getreden is.

Het gaat om de bestreden handeling, die bij vermelding in het Belgisch Staatsblad van 31 mei 1997 bekendgemaakt is. Ze is als volgt gemotiveerd :

“ (...)

Gelet op het advies dat de directieraad op de vergadering van 11 september 1996 uitgebracht heeft;

Overwegende dat uit het onderzoek van het dossier blijkt dat mevrouw Christine RUHL een grondige kennis van de onderwijsaangelegenheden heeft, dat ze heeft aangetoond dat ze kan organiseren en leiding geven bij het beheer van de centrale examencommissies van het hoger onderwijs, dat ze van al die vaardigheden blijkt heeft gegeven op talrijke vergaderingen en in vele werkgroepen en dat ze voldoet aan de vereiste rechtspositionele voorwaarden;

Overwegende dat mevrouw Christine RUHL alle kwaliteiten bezit die vereist zijn om tot directrice te worden benoemd;

(...)”;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord de ontvankelijkheid ratione temporis van het beroep heeft betwist; dat ze ter terechtzitting evenwel van die exceptie heeft afgezien;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan een procedurefout; dat hij betoogt dat het bericht van vacantverklaring verspreid is op 31 juli 1996 en dat het besluit inzake de bestreden bevordering vastgesteld is in februari 1997, met uitwerking op 1 januari 1997, terwijl het besluit van de Franse Gemeenschapsregering van 10 april 1995 ingetrokken is op 22 juli 1996 en het besluit van dezelfde dag houdende het statuut van de ambtenaren van de Diensten van de Regering van de Franse Gemeenschap in werking getreden is op 1 september 1996; dat hij, na te hebben herinnerd aan de inhoud van artikel 123 van het besluit van 22 juli 1996 houdende het statuut, vaststelt dat de procedure die geleid heeft tot de bestreden handeling, gevoerd is volgens de oude regels; dat, volgens hem, van deze procedure had moeten worden afgezien, omdat ze niet vóór 1 september 1996 ten einde gelopen was; dat hij van oordeel is dat de oproep tot gegadigden niet volstaat opdat een procedure “aan de gang” zou zijn en aanleiding geeft tot twijfel omtrent de rechtmatigheid van de toepassing van het voormelde artikel 123, doordat alleen de oproep tot gegadigden vóór 31 augustus 1996 gedaan was; dat hij onderstreept dat de procedure plots in aller haast is gevoerd, terwijl de betrekking al meer dan drie jaar vacant was; dat hij betoogt dat artikel 123 van het besluit van 22 juli 1996 in ieder geval onwettig is en dat de toepassing ervan moet worden verworpen krachtens artikel 159 van de Grondwet, op de grond dat deze bepaling “ertoe leidt dat betrekkingen worden opengesteld die niet meer bestaan wanneer de benoemingen plaatshebben”; dat hij er ten slotte op wijst dat de nieuwe personeelsformatie van het gefuseerde ministerie niet vastgesteld was toen de bestreden beslissing genomen is en dat niet bekend is of de bestreden bevordering

“zal overeenstemmen met een functie omschreven in die nieuwe personeelsformatie”;

Overwegende dat de verwerende partij de ontvankelijkheid van het middel betwist, omdat niet wordt aangegeven welke rechtsregel door artikel 123 van het besluit van 22 juli 1996 geschonden is en verzoeker niet uitlegt waarin de onwettigheid die hij aanklaagt bestaat; dat ze aanvoert dat daarenboven in het middel een opportuniteitsbezwaar vervat is waarvoor de Raad van State niet bevoegd is; dat ze, wat de grondslag van het middel betreft, betoogt dat het voornoemde artikel 123 een overgangsbepaling is die het mogelijk maakt de aan de gang zijnde bevorderingsprocedures overeenkomstig de oude regels voort te zetten; dat, volgens haar, met het bezwaar van verzoeker tegen deze bepaling de graden waartoe de bevorderingen krachtens de rechtspositionele regels toegang geven verward worden met de betrekkingen die op grond van de personeelsformatie ingesteld worden; dat ze voorts stelt dat, volgens het verslag aan de Regering dat aan het besluit van 22 juli 1996 voorafgaat, de bevorderingsprocedure aan de gang is zodra de betrekking vacant verklaard wordt, zodat het voormelde artikel 123 in het onderhavige geval terecht toegepast is; dat ze erop wijst dat de bevorderingsprocedures aangevat zijn vóór de inwerkingtreding van de nieuwe rechtspositieregeling omdat, geen beslissingen over bevorderingen op basis van die nieuwe rechtspositieregeling hadden kunnen worden getroffen vóór de vaststelling van aanvullende regels, wat ook veel tijd gevergld zou hebben; dat ze vaststelt dat de kritiek van verzoeker berust op de omstandigheid dat geen rekening wordt gehouden met de context die, toentertijd, de houding van de verwerende partij gerechtvaardigd heeft;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord, in verband met de opgeworpen exceptie van onwettigheid van het besluit van 22 juli 1996, preciseert dat “de procedure tot oproeping van gegadigden betrekking had op een ambt van rang 13, terwijl deze procedure uitmondt in een bevordering tot rang 12”; dat hij daaruit afleidt dat de procedure een ander voorwerp heeft gehad en erop wijst dat de tabel voor de omzetting van de graden die opgenomen is als bijlage II bij het besluit waarvan de wettigheid aangevochten wordt alleen geldt voor de ambtenaren die op de datum van inwerkingtreding van het bewuste besluit reeds benoemd zijn in de graden die opgenomen zijn in de linkerkolom van die tabel; dat verzoeker betoogt dat de betrekking die overeenstemt met de graad waarin de tussenkomende partij benoemd is niet meer bestaat in de nieuwe personeelsformatie van het Ministerie van de Franse Gemeenschap en dat “het moment om betrekkingen open te stellen, namelijk in juli 1996, dus slecht gekozen was, terwijl men pertinent wist dat deze betrekkingen niet opgenomen zouden worden in de nieuwe structuur”;

dat hij nog vaststelt dat de oude regels inzake bevordering waarnaar in artikel 123 van het besluit van 22 juli 1996 verwezen wordt, “ingetrokken” zijn, zodat ze niet meer bestonden op het ogenblik waarop de bestreden handeling gesteld is en dat er dus op het stuk van de regelgeving, een leemte was; dat hij ten slotte betoogt dat er “schending van de regels inzake vacatures” was, aangezien de verwerende partij een rangschikking van de kandidaten heeft opgemaakt op basis van een functieprofiel waarmee de benoeming die daarna tot stand gekomen is niet meer overeenstemt;

Overwegende dat de tussenkomenende partij bepaalde door de verwerende partij uiteengezette argumenten overneemt en bovendien preciseert dat artikel 123 van het besluit van 22 juli 1996 een algemene bepaling is die niet uitgevaardigd is om haar te bevoordelen;

Overwegende dat de verwerende partij, die de ontvankelijkheid van het middel betwist op de grond dat het onduidelijk is, toch de grondslag ervan onderzocht heeft, waarbij ze aldus aangetoond heeft dat ze de strekking ervan begrepen had; dat de exceptie niet wordt aangenomen;

Overwegende dat het besluit van de Franse Gemeenschapsregering houdende het statuut van de ambtenaren van de Diensten van de Regering van de Franse Gemeenschap op 1 september 1996 in werking getreden is; dat artikel 123 ervan evenwel het volgende bepaalt :

" De uiterlijk op de datum van 31 augustus 1996 aan de gang zijnde bevorderingsprocedures worden voortgezet bij toepassing van de bepalingen die voor die datum geldig waren.

De op het einde van één van de in vorig lid bedoelde procedures bevorderde ambtenaren worden rechtstreeks benoemd in de graad die in bijlage II voorkomt, naast de graad waarvoor zij zich kandidaat voor de bevordering hebben gesteld”;

dat, volgens het verslag aan de Regering dat voorafgaat aan het besluit van 22 juli 1996, “onder aan de gang zijnde bevorderingsprocedures dienen te worden verstaan de procedures die aangevat zijn met een vacantverklaring die uiterlijk op 31 augustus 1996 bekendgemaakt is”; dat in het onderhavige geval het bericht van vacantverklaring verspreid is op 31 juli 1996 en dat de procedure dus beschouwd moet worden als zijnde op die datum aangevat; dat het voornoemde artikel 123 de verwerende partij dus in staat stelde deze procedure voort te zetten door de regels van vóór de inwerkingtreding van het besluit van 22 juli 1996 toe te passen en de in het tweede lid bedoelde omzetting van graad toe te passen, ongeacht het organisatieschema van de betrekkingen dat voortvloeit uit de personeelsformatie die later zou worden vastgesteld;

Overwegende dat de exceptie van onwettigheid die in het verzoekschrift opgeworpen wordt tegen het voornoemde artikel 123 niet precies genoeg is en dat de uiteenzetting ervan berust op een verwarring van de noties graad en betrekking; dat de nieuwe exceptie van onwettigheid die in de memorie van wederantwoord opgeworpen wordt geen verband houdt met de openbare orde; dat ze beschouwd moet worden als te laat aangevoerd doordat ze voor de eerste maal opgeworpen wordt in de memorie van wederantwoord, terwijl dat had gekund in het verzoekschrift;

Overwegende dat, voor het overige, de bezwaren die verzoeker maakt opportuniteitsbezwaren zijn waarvoor de Raad van State niet bevoegd is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan onwettigheid van de bestreden bevordering "omdat ze gemotiveerd wordt met toepassing van de nieuwe rechtspositieregeling van 22 juli 1996", die, vóór ze vastgelegd is, niet vooraf om advies aan de afdeling wetgeving van de Raad van State voorgelegd is;

Overwegende dat de verwerende partij de ontvankelijkheid van het middel betwist; dat ze van oordeel is dat verzoeker er geen belang bij heeft, omdat een op dat middel gegronde nietigverklaring hem geen enkel voordeel zou opleveren; dat volgens haar immers, "indien de bestreden handeling op die basis zou worden vernietigd, verzoeker daarna niet op basis van die procedure zou kunnen worden benoemd"; dat ze voorts stelt dat de rechtspraak volgens welke een dergelijk middel van openbare orde is zodat het er niet toe doet dat verzoeker er belang bij heeft het aan te voeren, alleen kan worden toegepast wanneer het beroep strekt tot nietigverklaring van de verordenende handeling die niet om advies aan de afdeling wetgeving is voorgelegd, en niet wanneer het wordt opgeworpen als exceptie in een beroep tot nietigverklaring van een handeling met individuele strekking; dat ze in haar laatste memorie stelt niet in te zien "in welk opzicht verzoeker een nieuwe kans zou hebben om te worden bevorderd in geval van nietigverklaring op basis van dat middel"; dat ze erop wijst dat verzoeker geen enkel bewijs in die zin levert en aangeeft dat ze, gelet op het advies uitgebracht door de directieraad en bij ontstentenis van een kennelijke dwaling omtrent de beoordeling, wellicht dezelfde beslissing zou treffen; dat ze verder betoogt dat verzoeker, door niet rechtstreeks het besluit te bestrijden waarvan hij de onwettigheid aanklaagt, bevestigt dat hij geen belang bij het beroep heeft; dat, ten gronde, de verwerende partij aanvoert dat het middel feitelijke grondslag mist; dat ze erop wijst dat de afdeling wetgeving van de Raad van State op 25 maart 1995 een advies had uitgebracht over het ontwerp dat

het besluit van 10 april 1995 houdende het statuut van de ambtenaren van de Diensten van de Franse Gemeenschap geworden is, en op 25 juni 1996 een advies over een ontwerp van besluit tot wijziging van het besluit van 10 april 1995; dat ze betoogt dat, met een besluit van 22 juli 1996, de Franse Gemeenschapsregering het besluit van 10 april 1995 heeft ingetrokken dat vastgesteld was in een periode van “lopende zaken” en erop wijst dat de nieuwe op 22 juli 1996 vastgestelde rechtspositieregeling in hoofdzaak dezelfde is als de oude; dat ze voorts stelt dat een specifiek advies van de afdeling wetgeving over die nieuwe rechtspositieregeling gevraagd is; dat ze in haar laatste memorie aanvoert dat het ontwerp van besluit waarover de afdeling wetgeving op 25 juni 1996 een advies uitgebracht heeft, een bepaling bevatte die op alle punten overeenstemde met die waarover de discussie handelt, dat de afdeling wetgeving die bepaling bekritiseerd heeft, maar dat dit advies niet dwingend was, zodat de Regering, naar behoren in kennis gesteld, er mocht van afwijken; dat de verwerende partij eveneens opmerkt dat, sinds de inwerkingtreding van het besluit van 22 juli 1996, de afdeling wetgeving verschillende adviezen heeft uitgebracht over ontwerpen van besluit tot wijziging of uitvoering ervan, zonder ooit een bezwaar te maken in verband met de ontstentenis van een advies over het basisbesluit; dat ze ten slotte, in bijkomende orde, de Raad van State verzoekt aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag te stellen betreffende de conformiteit van artikel 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet;

Overwegende dat de tussenkomende partij een soortgelijke argumentatie als die van de verwerende partij uiteenzet;

Overwegende dat het vaststaat dat de bepaling van het besluit van 22 juli 1996 waarover de discussie handelt niet als zodanig om advies aan de afdeling wetgeving van de Raad van State voorgelegd is; dat deze bepaling echter strikt dezelfde is als die welke aan de afdeling wetgeving voorgelegd is en die deze in advies L. 25.234/2 onderzocht heeft; dat er weliswaar kritiek op gegeven is in het advies, doch dat deze kritiek uitsluitend betrekking had op de regularisatie met terugwerking van onregelmatig geachte en reeds uitgevoerde bevorderingen; dat de Franse Gemeenschapsregering blijkbaar rekening heeft gehouden met de kritiek, aangezien ze, na het voormelde advies, het besluit van 10 april 1995 ingetrokken heeft; dat ze hoe dan ook naar behoren van dat advies in kennis gesteld is; dat artikel 123 van het besluit van 22 juli 1996, de enige bepaling van dat besluit waarop verzoeker daadwerkelijk kritiek uitgeoefend heeft, een klassieke overgangsbepaling is, ongeacht, trouwens, de strekking van de rechtspositieregeling; dat de afdeling wetgeving, wanneer haar ontwerpen tot wijziging of tot uitvoering van het besluit

van 22 juli 1996 voorgelegd zijn, geen enkel voorbehoud heeft gemaakt in verband met de omstandigheid dat het ontwerp dat zou uitmonden in dat besluit haar niet was voorgelegd; dat het middel niet gegrond is; dat er bijgevolg geen aanleiding bestaat om aan het Arbitragehof de prejudiciële vraag te stellen die de verwerende partij in haar laatste memorie voorgesteld heeft;

Overwegende dat verzoeker een derde middel ontleent aan machtsafwending; dat het raadzaam is de debatten te heropenen opdat de auditeur-rapporteur dat middel kan onderzoeken en de partijen een laatste memorie over dat punt kunnen indienen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De debatten worden heropend.

Artikel 2.

Het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt ermee belast het onderzoek voort te zetten.

Artikel 3.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op achttien juli tweeduizend door :

de Hr.	GEUS,	kamervoorzitter,
Mevr.	DAURMONT,	staatsraad,
Mevr.	GEHLEN,	staatsraad,
Mevr.	SCOHY,	toegevoegd griffier.

De toegevoegd Griffier,

De Voorzitter,

G. SCOHY.

J. -Cl. GEUS.